Georg Habbash

VOLKSFRONT VOOR DE BEVRIJDING VAN PALESTINA P.L.F.P

POSTBUS 9436 DEN HAAG

FL. 1,50

HET GEWEER BLIJFT ONS EMBLEEM TOT DE EINDOVERWINNING BEHAALD IS.
Habash

De meeste informatie over de palestijnse bevrijdingsorganisaties en de palestijnse bevrijdingsstrijd komt via de PLO of via El-Fatah, organisaties onder leiding van Yasser Arafat.
Dit geldt voor de landelijke pers, maar ook voor het Palestina-Komitee, dat eigenlijk het hele probleem zou moeten belichten, maar in feite een spreekbuis van de PLO is.
Naast de PLO bestaat er nog een vrijwel even grote organisatie, het AFWIJZINGSFRONT, dat duidelijk een ander standpunt en een andere praktijk heeft. Door de ernstige omstandigheden in de Libanon is onlangs echter een verzoening tot stand gekomen tussen de PLO en het Afwijzingsfront.
De laatste twee jaar had de PLO wel oren naar een "vreedzame" oplossing van het palestijnse probleem, hoewel ze een wankelmoedig standpunt inneemt door dan weer te verklaren dat ze aan de Genève-konferentie wil deelnemen, dan weer, dat ze bereid is Israel te erkennen op "werdezijdse basis".
Hierdoor wordt de indruk gewekt, dat de Palestijnen willen ophouden met vechten, als ze maar een eigen staatje krijgen (de westelijke jordaanoever en de Gazastrip) Dat ze af zouden willen zien van het land, waar ze al jaren voor vechten. Maar het is natuurlijk niet te verwachten, dat bv de Palestijnen in Libanon, die voornamelijk uit noord-Israel komen, hun kamp zullen inruilen voor een ander kamp in een ander deel van het Midden-Oosten, maar nog steeds niet in hun oorspronkelijke woongebied.
Het PFLP vormde samen met het PFLP-Algemeen Commando van Ahmed Jibril, het Arabische Bevrijdingsfront (ALF) en het Front voor de Volksstrijd (FPS) in 1974 het Afwijzingsfront. Het Front wordt gesteund door Zuid-Jemen en in iets mindere mate door landen als Irak, Algerije en Libie. Ook de voorzitter van de GUPS, de palestijnse studentenbond, stelt zich achter de belangrijkste eisen van het front op door te verklaren, dat een aparte staat op de westoever afgewezen moet worden, omdat die "noch nationaal, noch revolutionair kan zijn".
Het Afwijzingsfront wijst elke politieke regeling met Israel af en elke regeling, die hoogstens de toestand van rond 1967 wil herstellen, maar die niet terug wil gaan naar 1948, toen de zionisten met behulp van de westerse machten de Palestijnen uit Palestina verdreven en de zionistische staat stichtten.
In de praktijk zijn er nog veel meer verschillen. Zo vocht het Afwijzingsfront van het begin af aan mee in de strijd van de linkse tegen de rechtse krachten in Libanon, terwijl de PLO zich beperkte tot wat leverantie van wapens en als een soort politiemacht probeerde op te treden om de status-quo te handhaven.
De standpunten van de PFLP, vertolkt door de sekretaris-generaal George Habash, spreken voor zich zelf.

Hopelijk maakt het Palestina-komitee dit soort uitgaven in de toekomst overbodig door objektiever en algemener over de palestijnse bevrijdingsstrijd te berichten.

de samenstellers
postbus 9436
Den Haag

ONS GEDRAG WORDT BEPAALD DOOR ONZE REVOLUTIE.

****

Gedurende de gevachten van 7 tot 11 juni in Amman, Jordanie, gingen de reaktionaire krachten er toe over de palestijnse vluchtelingenkampen te beschieten. Als vergeldingsmaatregel bezetten eenheden van de PFLP twee hotels in Amman en gijzelden alle amerikaanse, westduitse en britse gasten, waarbij ze eisten, dat alle beschietingen van de kampen beeindigd zouden worden en tegemoet zou worden gekomen aan alle eisen van de palestijnse verzetsbeweging.
Hieronder volgt de tekst van de rede van kameraad George Habash, sekretaris-generaal van het centrale komite van het Volksfront voor de Bevrijding van Palestina (PFLP) op 12-6-1970 tot de gasten van het International Hotel.

Dames en heren,
Ik meen, dat het mijn plicht is u uit te leggen, waarom we deden, wat we deden. Vanuit een liberaal standpunt vind ik het natuurlijk jammer wat er gebeurd is en het spijt mij, dat we u gedurende de laatste twee of drie dagen enige last hebben bezorgd. Maar daarboven hoop ik, dat u wilt begrijpen, waarom we deden wat we deden, of dit althans wilt proberen te begrijpen. Misschien zal het moeilijk zijn voor u om ons standpunt te begrijpen. Mensen, die onder verschillende omstandigheden leven, denken langs verschillende lijnen. Ze kunnen niet op dezelfde manier denken als wij, het palestijnse volk en de voorwaarden, waaronder we een groot aantal jaren geleefd hebben, hebben onze denkwijze bepaald. We kunnen dat niet helpen.
U kunt onze denkwijze begrijpen, als u een zeer fundamenteel feit kent. Wij, de Palestijnen, hebben 22 jaar, de laatste 22 jaar in kampen en tenten geleefd. We werden uit ons vaderland verdreven, uit onze huizen, uit onze geboorteplaatsen en van ons land, opgedreven als schapen en achtergelaten in vluchtelingenkampen onder zeer onmenselijke omstandigheden.
22 jaar lang heeft ons volk gewacht op het herstel van zijn rechten, maar er gebeurde niets. 3 jaar geleden werden de omstandigheden gunstiger, zodat ons volk wapens kon dragen om zijn zaak te verdedigen en om te beginnen te vechten voor het herstel van zijn rechten en de terugkeer naar zijn land om dat land te bevrijden.
Na 22 jaar onrechtvaardigheid en onmenselijkheid, wonend in een kamp, zonder dat iemand voor ons zorgde, vinden we, dat we volledig in ons recht staan om onze revolutie te beschermen.
Ons gedrag wordt bepaald door onze revolutie.
Wat onze revolutie redt, wat onze revolutie helpt, wat onze revolutie beschermt, is juist, is zeer juist en zeer eervol en erg edel en erg mooi, omdat onze revolutie rechtvaardig is. Het betekent, dat we onze huizen terugkrijgen, ons land terugkrijgen en dat is een zeer rechtvaardig en edel doel.
Dit punt moet u goed beschouwen. Als u op de een of andere manier met ons mee wilt werken, dan moet u ons standpunt begrijpen. Wij worden 's morgens niet wakker om een kop melk met Nescafé te nemen om vervolgens een half uur voor de spiegel te gaan zitten mijmeren of we naar Zwitserland zullen vliegen, of om een maandje in het een of andere land te gaan doorbrengen. Wij hebben geen duizenden of miljoenen dollars, zoals jullie in Amerika of Engeland. Wij leven dagelijks in kampen. Onze vrouwen wachten op water, of dat om 10 uur 's ochtends wil komen , of om 12 uur, of om 3 uur 's middags. Wij kunnen niet zo kalm zijn als jullie. Wij kunnen niet zo denken als jullie.
Wij hebben lang onder deze omstandigheden geleefd, geen 2 dagen en

ook geen 3 dagen. Niet één wwek lang en ook geen 2 of 3 weken. Niet één jaar eh ook geen twee jaar, maar TWEEENTWINTIG jaar. Als iemand van u naar deze kampen komt en daar een of twee weken blijft, zal hij getroffen worden. Men kan niet denken en doen los van de omstandigheden waaronder men leeft.
Toen onze revolutie 3 jaar geleden begon, werden er vele pogingen gepland om deze revolutie neer te slaan. In werkelijkheid begonnen alle kommandoorganisaties na juni 1967 - voor u een erg bekende datum - en hun ogen richtten zich op het veroverde land. Maar toen de revolutie door ging, waren er vele krachten - onze vijanden - die vele plannen smeden om deze revolutie te verslaan. Amerika is tegen ons. Dat voelen we allemaal erg goed. We voelden dat vorig jaar door de hulp met de Phantoms. Amerika is tegen onze revolutie.Ze werken er aan om onze revolutie te vernietigen, o.a. door middel van het reaktionaire regiem in Jordanie en door dat in Libanon. Ze probeerden onze revolutie op de vierde november 1968 te vernietigen. Desondanks - ondanks alle gebeurtenissen hier - richten we ons allen op het veroverde land.
De eerste poging was op 4 november 1968. Een tweede poging - vier maanden geleden - volgde op de tiende februari en vorige week beleefden we de derde poging. In feite werken ze dagelijks tegen onze revolutie. Elke dag. Deze datums zijn alleen maar de pieken, als hun pogingen een bepaald hoog peil bereiken. Elke keer verliezen we mannen, verliezen we bloed, geven we offers. Op 10 februari waren er minstens 50 slachtoffers. Als we naar deze derde poging van het reaktionaire regiem om onze revolutie te vernietigen, kijken - en mensen, die hier in Jordanie wonen, weten en voelen dat erg goed - zien we, dat het reaktionaire regiem dit begon. Iedereen, die in Jordanie woont, weet dit erg goed. We kunnen onze revolutie niet op leugens bouwen. Ik praat hier over feiten.
Afgelopen zaterdag was er hier in Amman een incident. Zondag was er een incident in Zerqa en toen ging het er op los. Deze keer voelden we - om openhartig met u te zijn - dat deze poging, tenminste vanuit hun gezichtspunt, de laatste moet zijn. Ik bedoel te zeggen, dat we voelden, dat ze deze keer vastbesloten waren de revolutie te vernietigen, ongeacht de grootte van de offers.
En zo meenden we, dat we alle recht in de wereld hadden om onze revolutie te beschermen. We dachten aan alle ellende, alle onrechtvaardigheid, aan ons volk en aan de omstandigheden, waaronder ze leefde, aan de kille manier, waarop de wereldopinie onze zaak bekijkt en daarom meenden we, dat we hen niet konden toestaan ons te vernietigen. We zullen onszelf en onze revolutie op elke manier en met elk middel verdedigen, omdat - zoals ik u gezegd heb - ons gedrag bepaald wordt door onze revolutie. Alles wat onze revolutie beschermd is juist, Dat is onze manier van denken. Zo brachten we tegenplannen naar voren, om te beslissen, dat wij zouden winnen. Een van de onderdelen van dat plan was wat er hier met u gebeurde. We meenden, dat we volledig in ons recht staan om druk uit te oefenen op het reaktionaire regiem, op Amerika en op alle andere krachten en dat dit een winnende kaart zou zijn in onze hand. Ik praat erg openlijk en ik moet ook openlijk zijn en u dit vertellen. We waren zeer vastbesloten. We maakten geen grappen.
Ik ben blij, dat de zaken en de ontwikkelingen zo gelopen zijn, zoals ze zijn gelopen, omdat - om openhartig te zijn - we vastbesloten waren, dat in het geval ze ons zouden vernietigen in de kampen, wij dit gebouw en het Philadelphia Hotel geheel zouden opblazen. We waren zeer vastbesloten. Waarom?
Omdat we weten, dat onze revolutie door zal gaan, zelfs al zouden

ze ons hier in Amman vernietigen en we zullen jullie regeringen laten weten, dat van nu af aan, het Front elk woord zal menen, dat ze zegt.
We waren zeer vastbesloten dit hotel en de Philadelphia op te blazen, als er wat gebeurde. We hebben er zeer goed op gelet onze zenuwen in de hand te houden. We wisten, dat ze vastbesloten waren ons te vernietigen met hun tanks, artillerie en vliegtuigen. U bent niet beter dan onze mensen. In de afgelopen incidenten vielen er zo'n 500 slachtoffers en dat is de laagste schatting, geloof mij, de laagste schatting.
Gisteren was ik maar in één enkel ziekenhuis, waar de doktoren me vertelden, dat er 280 gewonden en 60 doden waren. Dode strijders.

Dames en heren,
Ik voel me erg opgelucht, dat we niet in een hoek gedrukt werden en gedwongen alles te doen wat we vastbesloten waren te doen als de ontwikkeling in die richting ging.
Ik ken de liberale denkwijze. Ik ken hem erg goed. Ik weet hoe moeilijk het is u te overtuigen. Ik weet, dat sommigen van u nu zullen zeggen "wat heb ik te maken met die ontwikkelingen? Dit is erg oneerlijk en onrechtvaardig en ruw en egoistisch". OK. De omstandigheden waarin mensen leven - deze omstandigheden bepalen in feite hun manier van denken en hun gedrag.
We probeerden ons best te doen - en ik hoop, dat we daarin geslaagd zijn - zodat u het gedurende uw verblijf in dit hotel onder auspiciën van het Front zo goed had als wij u konden behandelen. Dit is de eerste keer, dat we een hotel hebben geleid. Onze mannen - daar ben ik zeker van - kunnen erg goed vechten, maar ik weet niet in hoeverre ze ook een hotel kunnen leiden. Maar de instrukties waren erg duidelijk. Ik hoop, dat ze het goed gedaan hebben. Ik denk dat we jullie steeds geholpen hebben door onze zenuwen in bedwang te houden. Eergisteren werd het Al-Wahdat kamp meer dan een half uur lang beschoten. U kunt het allemaal zelf gaan zien in het Al-Wahdat kamp, al de plaatsen, die getroffen werden. Het is erg normaal, dat we er toen aan zijn gaan denken de zaak op te blazen.
We hebben onze zenuwen goed in bedwang te houden!

Dames en heren,
U moet mij mijn slechte engels vergeven. Persoonlijk biedt ik u mijn excuses aan. Het spijt mij, dat u 3 of 4 dagen moeilijkheden gehad hebt. Maar vanuit een revolutionair standpunt menen we en zullen we ook in de toekomst menen, dat we volledig, helemaal volledig, het recht hadden te doen, wat we gedaan hebben.
Dank u wel.

juni 1970

OVER REVOLUTIONAIR GEWELD.

****

De opbouw van de partij, het vormen van het patriottische front en de mobilisatie van de massa's moet niet worden opgevat of in de praktijk gebracht ten koste van het revolutionaire geweld en de noodzakelijke voortzetting ervan tegen de israelische vijand en de reaktionaire krachten.*
De drie bovengenoemde taken moeten integendeel tot doel hebben om de kapaciteit en de slagvaardigheid van de gewapende strijd tegen deze vijanden te verbeteren. Bovendien moet de praktijk van het geweld tot doel hebben de voorwaarden te scheppen, die het proces van de opbouw van de partij, het patriottisch front en van de mobilisatie van de massa's verlichten en we moeten dit altijd duidelijk in onze gedachten houden.
Het revolutionaire geweld komt niet voort uit een emotionele houding, gebaseerd op een romantische band met de wapens, noch uit het een of andere avonturisme. Het vindt in de eerste plaats zijn reden in de strategie van de volksbevrijdingsoorlog, die de enige weg is naar de bevrijding. In de tweede plaats is het noodzakelijk vanwege de belangrijke historische konsekwenties, die het gevolg zouden zijn als het bestaande verschijnsel van de gewapende strijd zou verdwijnen, gezien de daaruitvolgende weerslag op de massabeweging. In de derde plaats is het noodzakelijk gezien de positie, die de vijand in zou nemen, als het er in zou slagen de gewapende strijd volledig te vernietigen, zodat ze volledig de kontrole krijgt over welke politieke ongewapende aktie dan ook. Want in zo'n toestand zal elke aktiviteit van dat soort dan onderworpen blijven aan de genade van de vijand en daardoor beperkt worden. Zo'n aktiviteit kan de bevrijding nooit bewerkstelligen.
Tenslotte zal het proces van de opbouw van de partij in zo'n toestand eenvoudigweg op de traditionele manier gaan. De massa's zullen zoiets niet ondersteunen en ze zullen alleen maar aangetrokken worden door revolutionair geweld, waarvan ze voelt, dat het van waarde kan zijn en waarvan ze voelt, dat het in staat is een antwoord te geven op het geweld, dat door de vijand wordt toegepast.

De praktijk van het revolutionaire geweld drijft de vijand ertoe de meest wrede vormen van kracht en onderdrukking toe te passen. Gezien het bestaande krachtenevenwicht wordt het verwerven van geavanceerde kennis ten aanzien van de regels, de methodes en de ervaringen, die verbonden zijn met de praktijk van het geweld, in zo-n toestand een fundamenteel punt. Behalve het benadrukken van het belang van revolutionair geweld als een praktische politieke lijn in de nieuwe toestand, is het net zo belangrijk de noodzakelijkheid vast te stellen om de grondbeginselen van revolutionair geweld onder de knie te krijgen als een militaire wetenschap, die beoefend wordt met de hoogste graad van kunde, ervaring en geschiktheid.

* In 1973 wordt deze taak iets duidelijker omschreven en spreekt de PFLP o.a. over "het resoluut aktie voeren op alle manieren en van elk soort om de politieke, ekonomische en ideologische krisis van het imperialisme te verdiepen en zo de weg te effenen voor zijn nederlaag."

Deze grondbeginselen kunnen als volgt samengevat worden:

a. Het vermijden van belangrijke militaire konfrontaties.

b. Het gebruik van de snelle plotselinge aanval, gevolgd door een volledige verdwijning.

c. Het uitzoeken van vijandelijke doelen, die - in geval van een aanval - de ondersteuning van het grootste deel van het volk ver- krijgt en die niet tegenstrijdig kan worden uitgelegd wat betreft de rechtmatigheid en de geschiktheid van het doel.

d. Het bekwaam zijn de revolutie te beveiligen en gezien de bescher- ming van de revolutie ook zijn leden, zijn kaders, zijn leiders en zijn wapens tegenover een onderdrukkend politieapparaat, dat vergevorderd is in het gebruik van repressie, terrorisme en in- filtratie in de revolutionaire organisaties.

e. Het verhogen van het politieke, het gevechts- en het psychologi- sche peil van de strijders.

f. Het volledig vertrouwd worden met alle principes en taktieken van de kunst van de guerillaoorlogvoering. We moeten ons ook op de hoogte stellen van de reusachtige rijkdom aan ervaring, die ver- schaft wordt door die volkeren, die in de landelijke gebieden strijden en gestreden hebben en van hen, die in het geheim wer- ken in de steden, in zoverre dat relevant is voor de aard van onze strijd.

g. Het zo klein mogelijk maken van opzichtig vertoon bij de gewapende strijd en het verkrijgen van een hoger peil ten aanzien van het omgaan met wapens en ten aanzien van de gezamelijke strijd, dit alles verbonden met een oprechte waardering voor de mensen en hun doeleinden en met de voorbereiding zich voor hen op te offe- ren, in plaats van de dood op zichzelf te verheerlijken.

De verzetsbeweging blijft zwak wat betreft de kennis en de praktijk van de principes, methodes en noodzakelijke beginselen van het re- volutionaire geweld in de beginfase van de revolutie. De studie van dit onderwerp als een wetenschap en een kunst zou daarom van het grootste belang moeten worden voor de leiding, de kaders en de strijders van het verzet in deze fase.
De revolutie is op het ogenblik in een strategisch verdedigende fase. Zijn hoofddoel is het opbouwen en het instandhouden van zijn bestaan. Tengevolge daarvan is de praktijk van het revolutionaire geweld in deze fase niet gericht op de bevrijding door middel van belangrijke militaire veldslagen, waardoor de krachten van de vij- and in korte tijd vernietigd worden. Het doel van dit geweld is het vestigen van een ijzersterke partij, van het patriottische front en van de massamobilisatie, die langzamerhand het evenwicht van krachten kan veranderen in de richting van wat strategisch van belang is voor de revolutie. We zullen daarom beperkt blijven in de praktijk van het geweld totdat we in staat zijn dit proces te gebruiken in de opbouw van de massale revolutionaire toestand, die in staat is de overwinning te behalen.
Revolutionair geweld speelt in deze fase een zeer belangrijke rol. Dit ondanks het feit, dat dit geweld geen strategische overwinning kan behalen over de vijand. Zijn belang komt voort uit het feit, dat het de enige lijn is om de antagonistische tegenstellingen op te lossen tussen onze massa's en het imperialisme en zijn lakeien. Ook voorkomt het in deze fase de overwinning van de vijand. Dit is in overeenstemming met de stelling, die het imperialisme ontdekte bij zijn nederlaag in Indo-China en die zegt, dat zijn onkunde de revolutie in een bepaalde fase te verslaan op zichzelf al een over- winning voor de revolutie is.

Dit feit heeft de lijn van het revolutionaire geweld bevestigd als een wijdverbreide traditie. Het versnelt en verdiept ook het proces van de opbouw van de revolutionaire strijdpartij en zijn leiding aan het hoofd van het patriottisch-nationale front en ontwikkelt zich langzamerhand tot het peil, waarop de totale overwinning op de vijand behaald kan worden.
Tenslotte vestigde de verzetsbeweging zich in de reaktionaire arabische staten in de gedachte, dat het op neutraal of virendelijk terrein was. Zijn openlijke vestiging verplichtte het een openlijke konfrontatie aan te gaan met deze regiems , toen die hun tanden lieten zien. Het verzet moet zich daarom snel weer opbouwen om zo een direkte konfrontatie en grootscheepse aanvallen te vermijden. Het moet ondergronds gaan, zodat de reaktionaire vijand het niet kan kontroleren of tot een gevecht kan dwingen, wat zeker tot gevolg zou hebben, dat het verzet in deze fase van zijn ontwikkeling niet zou kunnen winnen.

maart 1972

NEEN TEGEN DE ONDERHANDELINGEN EN TEGEN EEN VOORLOPIGE STAAT.

—het standpunt van het afwijzingsfront -

****

De oktoberoorlog heeft onze massa's nieuwe overtuiging gegeven. Ze toondé ook op een zeer konkrete manier aan, toen de gewapende strijd tegen onze vijand, die onrechtmatig land bezet had, zijn top bereikte, hoe de palestijnse en arabische eenheid werkelijkheid kan worden. Van Marokko tot aan de Arabische Golf zijn de massa's tot elk offer voor de bevrijding van Palestina bereid. Dit moeten we altijd in gedachten houden, onafhankelijk van de moeilijkheden, welke wij in deze naoorlogse periode onder ogen moeten zien. Als we van deze feiten overtuigd zijn, dan is het onze plicht die te onderstrepen. Maar wat dat betreft kunnen we niet terugkeren naar een visie, die de macht van de tegenstander, de geallieerde vijand, te weten de Israeliers, de zionisten, de imperialisten en de reaktionairen, onderschat.
De meest belangrijke verandering, die na de oktoberoorlog naar voren kwam is de wijziging, weliswaar vrij beperkt, in de analise, die het imperialisme in het algemeen en het amerikaanse imperialisme in het bizonder maakt van de problemen in het Nabije Oosten. Het amerikaanse imperialisme probeert op het ogenblik de ontwikkelingen te kontroleren. Ze heeft gemerkt, dat het krachtenevenwicht een beperkte verandering heeft ondergaan. En ze probeert op Israel een zekere druk uit te oefenen om enige konsessies te doen, die de eigenlijke belangen van het imperialisme kunnen beschermen en die het overleven kunnen garanderen van de zionistische identiteit. Van hun kant geloven de Russen, overtuigd van hun vriendschapsgevoelens, dat Resolutie 242 de doeleinden van de palestijnse en arabische bevrijdingsbewegingen dienen. En als we kijken naar de posities van de europese staten, van de niet-gebonden landen en van de afrikaanse landen, dan stellen we vast, dat de internationale gemeenschap gelooft, dat het in het algemene belang is een eind te maken aan de spanning in dit gebied. Deze landen denken, dat het konflikt niet in hun belang is en ongunstig voor de internationale onspanning en de huidige ontwikkeling in de wereld. En het is niet aan te raden het gewicht en de invloed te onderschatten, die de internationale machten, die tenslotte toch de politieke regeling voorbereiden, kunnen hebben.

Ondanks deze krachtige druk zijn er toch obstakels. Het eerste is de tegenstelling tussen het israelische standpunt (vertegenwoordigd door de Maarach, de coalitie, die aan de macht is) en het arabische standpunt (vertegenwoorigd door Sadat) over het eigenlijke karakter van de regeling. Dit obstakel zou weinig gewicht hebben, als er een akkoord bestond tussen de Verenigde Staten en de Sovjet-Unie over een gedetailleerd plan voor de regeling en over de volledige toepassing van Resolutie 242. En ook omdat de VS druk zouden uitoefenen op Israel en Israel verplicht zou zijn toe te geven. In antwoord op de kritiek op de acceptatie door Israel van Resoluties 338 en 339 hield Dayan - ondanks al zijn arrogantie - vast aan het feit, dat Israel "de oorlog nooit zou hebben kunnen vaortzetten zonder afhankelijk te zijn van Amerika en zonder met dit land de meest nauwe banden te onderhouden."
Hetzelfde geldt ook voor de officiele arabische koers. Zij kan de strijd niet opvatten op de vietnamese manier, waar de massa's de loopgraven groeven, met allerlei soorten wapens vochten en zich be-

schermden tegen een barbaarse vijand. Het is voor hen ook niet mogelijk weerstand te bieden aan de internationale druk, en zolang de leiders doorgaan over de strijd te denken in termen van de Mig-21 en de Mig-23, zullen zij zich niet vrij kunnen bewegen op het internationale vlak.
Het eerste obstakel is klein en kan gemakkelijk overwonnen worden als er een gedetailleerd plan zou bestaan tussen de Russen en de Amerikanen over de toepassing van Resolutie 242. Maar er is een tweede obstakel. Dat is juist een bepaalde tegenstelling tussen de amerikaanse en de russische formule. Door het verbinden van deze 2 obstakels en door er de subjektieve faktor aan toe te voegen van de revolutionaire palestijnse en arabische aktie, kan men konkluderen dat de regeling niet onvermijdelijk is en dat alle verzet nu nog steeds niet nutteloos is.
Wat zijn nu onze standpunten en wat is nu ons programma voor de volgende stap, die de naam draagt: "Konferentie van Genève".
Welke houding moeten we aannemen? Toekijken en afwachten ? Op de gang van zaken letten en tenslotte een standpunt innemen? Ik zou op een kameraadschappelijke manier willen vaststellen, dat zo te handelen een ernstige vergissing is . Waarom? Ik geef toe, dat de Genève-konferentie op verschillende manier gehouden kan worden. Maar dat ontslaat ons er niet van te proberen te voorzien - met behulp van een methodische analise - wat het globale resultaat zal zijn van deze konferentie, als we ons beperken tot alleen maar een politieke en ekonomische strijd. We mogen er nooit onder uit proberen te komen om deze vraag niet te hoeven beantwoorden.
Wat zijn feitelijk de faktoren, die de uitkomst van deze konferentie zullen bepalen? In Genève zal Israel zijn standpunt naar voren brengen en de Amerikanen en de Jordaniërs zullen hetzelfde doen : deze drie standpunten zullen zeer dicht bij elkaar liggen. Men zou kunnen zeggen, dat de konferentie uit zal lopen op een overwinning van het imperialistisch-zionistisch-hachemitische standpunt.
Het egyptische en het russische standpunt zal zeker ook aanwezig zijn. Ik zou zelfs kunnen praten over het egyptisch-russische standpunt. Ik zal zelfs de plank niet erg ver misslaan, als ik spreek over de mogelijkheid, dat men in Genève met een gemeenschappelijk standpunt komt, met een volledig akkoord tussen de Egyptenaren en de Syriers - de Arabieren - en de Russen. Wat is het gevolg? Laten we vanwege de diskussie veronderstellen, dat de konferentie van Genéve met de overwinning van het russische standpunt eindigt. Dat is uitgesloten, dat weten we allemaal, maar laten we deze mogelijkheid toch bekijken. Wat is het gevolg van het russische standpunt? De Russen zijn onze vrienden, we houden van hun vriendschap. Maar net als bij de Vietnamezen moeten we alle bondgenoten mobiliseren en hen in dienst stellen van de strategie en taktiek van de Revolutie. Net als bij han mag onze genegenheid en vriendschap voor de Russen ons er niet toe dwingen het belang van de Revolutie ondergeschikt te maken aan dat van een bondgenoot, wie dat dan ook is.
Zoveel nadruk als ik moet leggen op onze vriendschap met de Russen, op hun belangrijkheid en op onze oprechte dank aan hen, zoveel nadruk moet ik er ook op leggen, dat op ons de taak rust ons program uit te wereken. En het is mogelijk, dat er tussen onze standpunten fundamentele tegenstellingen verschijnen : we zullen ze niet ontkennen. Door dat te doen zullen we in een soort afhankelijkheid vervallen, die de loop van de Revolutie hindert.
Onze russische vrienden hebben hun eigen uitleg van Resolutie 242
Kan het huidige krachtenevenwicht en het russische standpunt ons

toestaan - zoals sommige kameraden zich inbeelden - het doel te bereiken van de vestiging van de nationale demokratische palestijnse autoriteit en de terugtrekking van de israelische troepen uit de bezette arabische gebieden, zonder dat dat vergezeld gaat van erkenning, een vredesakkoord, van vaste grenzen, van gedemilitariseerde zones, van internationale troepen en van al dat soort garanties?
Mijn antwoord is : NEEN.
Omdat de overwinning van het russische standpunt het maximum is wat de Arabieren op de Genève-konferentie kunnen bereiken en omdat dit standpunt - tenzij de palestijnse en arabische revolutie er in slaagt dit te veranderen - voorziet in een rechtvaardige en duurzame regeling, die ook het voortbestaan inhoudt van de staat Israel. Dit standpunt moet duidelijk gemaakt worden aan onze massa's, net zoals de Russen het in Moskou aan onze delegatie hebben duidelijk gemaakt.
Ons standpunt over Israel en zijn "zekere grenzen" verschilt dus van dat van de Sovjet-Unie. We moeten hierover debatteren, zonder dat het schade kan berokkenen aan onze wederzijdse vriendschap. De Russen hebben ons gevraagd een standpunt in te nemen, dat ons het juiste lijkt, zij hebben het hunne. Wij zijn niet bereid een kompromis te aanvaarden, dat konsessies inhoudt. Sommige van onze broeders in het hart van het Verzet denken, dat de politiek van stapjes - en ik spreek hier niet over ons historische recht - werkelijk bestaat in de vestiging van de nationale palestijnse autoriteit, zonder dat ze de erkenning, een vredesakkord of diplomatieke relaties met Israel inhoudt. Is dit mogelijk in het raam van het huidige krachtenevenwicht en in afwezigheid van een nieuw politiek ekonomisch en militair programma na de oktoberoorlog?
Persoonlijk is mijn antwoord duidelijk: "Dat is onmogelijk."
Degenen, die in het tegenovergestelde geloven, vergissen zich ernstig.
Een van de acht kameraden, die onlangs van de westelijke oever kwamen, heeft me gerapporteerd, dat de bewoners van Nabloes zich voorbereidden op het organiseren van feestelijkheden, er is niets gevaarlijkers. Wat moet er gevierd worden? Deze nieuwe toestand? Deze mensen moeten wapens klaar maken voor de strijd en geen fakkels voor het feest. Er is een groot verschil tussen het maken van wapens en het maken van fakkels, net zoals er een groot verschil is tussen de standpunten, die de mensen aanzetten tot het maken van fakkels en die, die de mensen aanzetten tot het maken van wapens. We spreken hier niet over het vestigen van een nationale demokratische autoriteit binnen 5 of 10 jaar. We spreken in het raam van de Genève-konferentie, die gehouden wordt op grond van Resolutie 242. Deze laatste heeft twee kanten. We kunnen niet eenvoudigweg de toepassing van de ene kant vragen en dan de konferentie verlaten.
Daarom meen ik, dat de Revolutie NEEN moet zeggen tegen de konferentie. Want het lijkt, dat in het licht van deze analise, deelname te veel risiko voor ons meebrengt, als men rekening houdt met het huidige krachtenevenwicht en het resultaat, waarop men kan hopen.
We moeten zeer nauwkeurig de vraag bestuderen, waarom we ons standpunt moeten verklaren en waarom we onze weigering deel te nemen aan de konferentie van Genève bekend moeten maken. Het is waar, dat we in tegenstelling tot Egypte en Syrie geen uitnodiging hebben ontvangen van de Russen of de Amerikanen. We hoeven hen dus niet te antwoorden. Het is ook waar, dat het probleem nog niet werkelijk naar voren is gebracht. Kunnen we er ons dus mee tevreden stellen door te zeggen, dat we geen antwoord hoeven te geven ?

Wij zijn allen op de hoogte van de plannen ons te overtuigen, dat we deel moeten nemen aan de Genève-konferentie. Egypte heeft ons gevraagd een standpunt in te nemen. Het russische memorandum heeft hetzelfde gevraagd. Het probleem is dus gesteld. Men kan het niet vermijden. Maar de PLO heeft nog geen positie ingenomen. En zal deze afwezigheid van een standpunt geen ongustige konsekwenties hebben op de samenhang in de nationale palestijnse eenheid?
Ik sta er dus op, dat we een duidelijke positie innemen ten aanzien van de Genève-konferentie, of we nu uitgenodigd zijn of niet. De PLO moet dan ook positie kiezen. Waarom het naar later verschuiven? Als het is om te analiseren en te debatteren, dan hebben we tijd genoeg gehad. Hetstaakt-het-vuren is al sinds oktober 1973 van kracht. Egypte heeft ons herhaaldelijk verzocht positie te kiezen. Het russische memorandum is er al weer enkele weken. Ik geloof van mijn kant, dat de PLO zijn beslissing uit taktische overwegingen vertraagt. Dat is mijn mening. Ik kan mij vergissen. Ik hoop alleen, dat de PLO deze gelegenheid zal aangrijpen de verlies- en winstrekening op te maken.
Het derde tema in het debat gaat over de toekomst van de bezette gebieden na de israelische terugtocht.Er zijn twee alternatieven : Teruggave aan het jordaanse regiem of vestiging van een nationale palestijnse autoriteit. Wat verstaat men eigenlijk onder deze "palestijnse autoriteit"?
Ik heb de indruk, dat de vraag, zoals hij gesteld wordt, fout is geformuleerd. En als we het gevaar van deze formulering niet onderkennen, dan lopen we het risiko, dat we onze massa's niet kunnen helpen een gezonde en juiste houding in te nemen. Als men werkelijk alleen maar zou hoeven te kiezen uit deze twee alternatieven, zoals de vraag suggereert, dan zou elke diskussie nutteloos zijn. Want wie zou aarzelen om elke mogelijkheid aan de terugkeer van het omgekochte en reaktionaire jordaanse regiem uit te sluiten? Alle organisaties van het Verzet en de PLO hebben duidelijk positie gekozen tegen het plan van het "verenigde arabische koninkrijk" van koning Hoessein. Er is in onze ogen geen vergelijking mogelijk tussen het plan Hoessein en de nationale palestijnse autoriteit.
Maar de vraag, die op zo'n manier gesteld wordt, bevat een valstrik Het is de bevestiging, dat de Genève-konferentie uit kan lopen op de vestiging van een nationale palestijnse autoriteit. In de kontext van het huidige krachtenevenwicht zal Israel zich terugtrekken maar zal de autoriteit alleen maar reaktionair en kapitulationistisch kunnen zijn. Zal Israel zich terugtrekken van de westelijke oever, zeggende tot ziens? Dat zal misschien mogelijk zijn na een volgende oorlog, of nadat we een strijdprogramma hebben uitgewerkt. Ondertussen kijken we de werkelijkheid in het gezicht : Israel zal zich alleen maar terugtrekken om zijn plaats over te geven aan een reaktionaire en kapitulationistische autoriteit.
En het is de vraag of het Verzet zich kan permitteren kapitulationistisch te worden.

februari 1974

Op 9 september 1975 herhaalde George Habash, sekretaris-generaal van de PFLP, de verplichting van de PFLP om alle imperialistische en reaktionaire regelingen aan te vechten. Hij benadrukte o.a. het volgende:

1. De PFLP is volledig bereid de dialoog te versterken met alle palestijnse en andere arabische krachten, die onvermuwrbaar willen werken aan de verijdeling van de imperialistische, reaktionaire regelingen.
2. De PFLP meent, dat het syrische regiem een historische gelegenheid heeft zich los te maken van de imperialistische regeling.
3. De PFLP meent, dat nationale eenheid uiterst belangrijk is en dat ze alles zal doen om zo'n eenheid te bereiken, die gebaseerd is op het juiste politieke minimumprogramma. Binnen dit raamwerk wil de PFLP iedere persoon of iedere organisatie ontmoeten om een realistische nationale eenheid te smeden.

****

AAN ONZE PALESTIJNSE MASSA'S.
AAN DE STRIJDENDE MASSA'S VAN DE ARABISCHE NATIE.

De recente egyptisch-israelisch-amerikaanse overeenkomst is een kritieke en belangrijke gebeurtenis. Het maakt het nodig, dat de palestijnse revolutie in het bizonder en verder de progressieve en patriottische krachten uit het hele arabische thuisland een vastberaden, precies en verantwoordelijk standpunt innemen. Dit standpunt moet de aard van de overeenkomst bepalen evenals de daaruit voortkomende resultaten en de patriottische houding ertegen. Een stilzwijgende houding of een illusoire hoop, die opzettelijk afziet van het duidelijk en precies stellen van de zaak, is onverantwoordelijk. Zo'n houding wordt door de massa's historisch veroordeeld en zal nooit het afdoende antwoord kunnen zijn, dat in staat is de samenzwering in de kiem te smoren.
Onze palestijnse en arabische massa's, die de trucs en de manoevres bij de komst van de oktoberoorlog hebben ervaren, zijn niet langer meer bereid gemobiliseerd te worden rond vage en duistere programma's en opvattingen. De huurlingen en verraderlijke arabische heersers hebben het integendeel niet moeilijk zulke opvattingen goed te keuren.
De laatste egyptisch-israelisch-amerikaanse overeenkomst heeft als nooit te voren de volgende feiten naar voren doen komen:

1. Elke regeling van het arabisch-israelisch konflikt op basis van VN-veiligheidsraad resolutie 242 en onderhandelingen binnen dit raam en binnen het bestaande krachtenevenwicht kan alleen maar een imperialistisch-zionistisch-reaktionaire en verraderlijke regeling zijn. Zo'n regeling zal de israelische aanwezigheid helpen konsolideren en het gebied openen voor de amerikaanse imperialistische heerschappij. En het zal vele zaken ondermijnen, die onze arabische massa's bereikt hebben en daarbij de reaktionaire en kapitulationistische regiems in dit gebied konsolideren. Dit alles is tastbaar bewezen en laat dus geen ruimte voor een verdere polemische diskussie.
2. Het is niet mogelijk een "interim patriottische regeling" af te dwingen door deelneming in bestaande vormen van regelingen, ongeacht of deze regelingen het resultaat zijn van de Genève-konferentie of van iets anders. Het standpunt, dat de mogelijkheid naar voren bracht een interim patriottische regeling binnen de

bestaande voorwaarden af te dwingen, vraagt om een verantwoordelijke beschouwing van de redenen hiervoor met het oog op het resultaat van de praktische ervaring van de afgelopen twee jaar.

3. Het verbond, dat in de afgelopen jaren ontstaan is tussen de reaktionaire arabische krachten en sommige palestijnse of arabische progressieve, patriottische krachten, die zo'n standpunt hebben ingenomen, heeft een adekwate dekmantel opgeleverd voor het verraad van het egyptische regiem. Het hielp verder de reaktionaire regiems te konsolideren en hun samenwerking met het amerikaanse imperialisme te verbergen en was ook een faktor in het afzwakken van de eenheid van de palestijnse en arabische patriottische krachten.

Het resultaat van de afgelopen twee jaar heeft geleid tot de ontmanteling van de patriottische krachten en heeft het imperialistisch-reaktionaire kamp gekonsolideerd.
We vragen aan die patriottische krachten, die eerlijk zijn tegenover zichzelf en de massa's de ontwikkelingen van de afgelopen 2 jaar opnieuw te bekijken. Het doel van zo'n onderzoek is het dapper en stoutmoedig trekken van lessen, die deze krachten in staat zouden kunnen stellen de massa's aktief te mobiliseren voor de verdediging van de revolutie en zijn vooruitgang naar de verwezenlijking van zijn historische overwinning.
Wij van het Volksfront voor de Bevrijding van Palestina verklaren voor de wereld-, de arabische en de palestijnse publieke opinie onze volledige en eerlijke bereidheid in te gaan op elke echte nabeschouwing, die er toe zou kunnen leiden de massa's de revolutionaire weg te tonen. De PFLP verklaart dat het door zal gaan met al zijn krachten te strijden als een onderdeel van het palestijnse Afwijzingsfront om de kwestie van de palestijnse nationale eenheid verantwoordelijk aan te pakken nu de gebeurtenissen het gemeenschappelijke platform hebben doen ontstaan en om de onvervalste inhoud van zo'n eenheid vast te stellen.
Nu alles kristalhelder geworden is en geen ruimte meer is overgebleven voor ijdele hoop, eisen we dat de leiding van de PLO zich volledig terugtrekt uit de gang van zaken bij de huidige regelingen en terugkeert naar een nieuwe koers - de koers van strijd om de regeling te doen mislukken en de vooruitgang van de revolutie te verzekeren. Het doel van deze lijn is de eenwording van de palestijnse krachten op een gemeenschappelijk politiek en militair programma, dat gebaseerd is op de krachten van de palestijnse revolutie, de palestijnse massa's en het verbond met de patriottische en progressieve arabische krachten. We roepen de PLO op zich los te maken van de reaktionaire egyptisch-saoedische as en zijn gewapende strijd tegen de zionistische vijand te eskaleren om de geleidelijke en steeds verder gaande bevrijding van het hele palestijnse gebied te verwerkelijken in zeer nauwe samenwerking en verbonden met de socialistische landen.
De PFLP zal als een geïntegreerd onderdeel van het Afwijzingsfront geen moeite sparen dit te bereiken. Maar tegelijkertijd moet het duidelijk gemaakt worden, dat de palestijnse nationale eenheid niet gebaseerd kan worden op de verwerping van regelingen "omdat deze het palestijnse volk en de PLO uitsluiten". Als een partiele regeling van het Sinai-akkoord als misdadig beschouwd wordt, dan is een totale regeling, gebaseerd op de bestaande status quo, dat nog veel meer.

Deze houding eisen we ook van het Syrische regiem. Onze massa's zullen zich met kracht opstellen achter een politieke opvatting, die zulke regelingen verwerpt en ze zullen niet toestaan, dat ze tijdelijk gebruikt worden in de hoop deze verraderlijke regeling totaal te maken.
Onze palestijnse massa's roepen we op hun strijd om de PLO uit het raam van deze regeling te trekken, te eskaleren. Het is de plicht van elke progressieve kracht aan deze strijd deel te nemen.
We roepen ook onze massa's in Syrie op een radikale afwijzende houding in te nemen tegen alle vormen van regelingen, een houding, die Syrie omvormt in een strijdfort, dat de israelische vijand zal dwingen zich zonder konsessies terug te trekken van de Golan-hoogvlakte. Aaal progressieve krachten moeten aan dit proces deelnemen.
We roepen de patriottische en progressieve arabische regiems en ook alle anti-imperialistische arabische krachten in de hele arabische wereld op de voorwaarden te scheppen, die het noordelijk front in staat zullen moeten stellen zich volledig terug te trekken uit de valkuilen van alle regelingen. We roepen hen op de voortgaande strijd tegen de zionistische vijand te eskaleren en Syrie te voorzien van de onbegrensde benodigdheden voor het voortzetten van de strijd. En in dat geval kan het Egypte van de massa's niet van de strijd afzijdig blijven. Het Egypte van de massa's zal Sadat en zijn overeenkomstveranderen in een onbelangrijk moment in de geschiedenis van zijn moderne strijd.
We bezitten alle voorwaarden voor de overwinning. Laat elke kracht, elk regiem, elke leiding zijn historische verantwoordelijkheid onder ogen zien in deze kritieke fase van onze historische bevrijdingsstrijd.
LANG LEVE DE PALESTIJNSE REVOLUTIE!
LANG LEVE ONZE SOCIALISTISCHE REVOLUTIE!

VRAAG:
Wat denkt dr Habash over de huidige toestand in Libanon? Heeft de aanwezigheid van de krachten van het Afwijzingsfront op het libanese grondgebied enige invloed? En is het proces, dat de progressieve krachten najagen een stap in de richting van het socialisme?
ANTWOORD:
Laat ik vooropstellen en benadrukken, dat de huidige toestand in Libanon en de lopende krisis van het uiterste belang is. Dit wordt in de grond veroorzaakt door onze verwachting, dat de reaktionaire krachten in Libanon nieuwe plannen voorbereiden om de verzetsbeweging en de progressiven in Libanon verder aan te vallen. De reden hiervoor ligt in het feit, dat Libanon als basis dient, van waaruit we de arabische massa's en de revolutionaire krachten het juiste revolutionaire programma kunnen toezenden, dat ons in staat zal stellen ons te verzetten tegen de amerikaanse imperialistische plannen in de huidige fase.
In het verleden leek het de taak van de verzetsbeweging zich te verzetten en te strijden tegen het imperialisme en de reaktionaire krachten. Deze toestand moet echter veranderen. Wij in de PFLP vinden, dat in Libanon de progressieve en patriottische krachten hun juiste plaats in de strijd tegen reaktionairen en imperialisten moeten innemen. Zij moeten de leidende rol spelen en dus zien we onszelf als een ondersteunend element, als een kracht verbonden aan de progressieve krachten en niet andersom.

Verder bevinden we ons niet in de neutrale positie, die de reaktionairen van ons willen ten aanzien van de voortgaande strijd in Libanon. Dat komt, omdat de huidige strijd de strijd is tussen de onderdrukten en de verworpenen, die 96% uitmaken van de bevolking en de leidende klasse in Libanon, aan een ieder bekend als de 4%-klasse Daarom kunnen we nooit neutraal blijven, want we staan achter de verworpenen en onderdrukten, omdat dat onze bondgenoten zijn, terwijl de 4%-klasse niet alleen tegen ons is, maar in werkelijkheid partij is in de plannen, die gericht zijn op onze vernietiging. Wat betreft de progressieve en patriottische krachten weet u, dat die uit talloze partijen bestaan. Op het huidige ogenblik roepen we op tot de vorming van een breed progressief front, dat alle progressieve partijen in Libanon omvat om zo de reaktionaire krachten terug te slaan. Daarbij komt, dat de 4%-klasse de taal van de demokratie niet begrijpt, maar zich daarentegen verbergt achter een eufemistisch gebruik ervan. Dit maakt het mogelijk, dat de progressieve krachten en de demokratische krachten een tweeledig programma naar voren brengen - politiek en militair - om hun doel te bereiken. Kort gezegd zijn we niet neutraal, we staan naast de 96%.

VRAAG:
In verband met de zionistisch-amerikaans-egyptische regeling verhevigden de gevechten in Libanon. Wat was het doel van deze eskalatie?
Hoe is het Afwijzingsfront van plan hier tegenover te gaan staan?
ANTWOORD:
Openhartig gezegd, verwachtten we de eskalatie van de strijd in Libanon. We hadden al eerder gesteld, dat er een direkt en positief verband is tussen de zich steeds opvolgende eskalaties en de imperialistisch-zionistische regeling. Met elke stap voorwaarts van de laatste zullen de reaktionaire imperialistische krachten zich gedwongen voelen een volgende slag te richten tegen de palestijnse revolutie en de progressieve beweging van het libanese volk. Waarom? Op dit moment dient Libanon als de basis, van waaruit de stem wordt gehoord van de palestijnse revolutie en de progressieve libanese beweging. Ook gezien de bestaande onderdrukkende omstandigheden in de verschillende delen van de arabische natie, waarbij de massa's hun meningen aangaande de huidige gebeurtenissen niet naar voren kunnen brengen, is de bovengenoemde stem belast met de taak namens de arabische massa's te spreken. De stem van de verzetsbeweging in Libanon vertegenwoordigt het geweten van het palestijnse en arabische volk elders. We moeten van deze gelegenheid, die we in Libanon hebben, gebruik maken om de ware proporties duidelijk te maken van de verraderlijke regelingen en in het bizonder van de recente Sinai-regeling.
Daarom zijn het imperialisme en de krachten van de reaktie vastbesloten de palestijnse verzetsbeweging te omsingelen en tegen te gaan door het aangaan van dit soort strijd aan de rand. Deze strijd is begonnen om de makkelijke uitvoering te verzekeren van de verraderlijke regeling met een minimum van massa-strijd er tegen. Pas kort geleden toonde Sadat een levendige "belangstelling" voor Libanon, waarvan de oorzaak zijn wens was om de palestijnse revollutie, die uit Libanon voortkomt, een slag toe te brengen. Vandaar merken we op, dat er een dialektisch verband bestaat tussen het proces van de regeling en de strijd tussen de reaktionaire krachten en het palestijnse verzet en de progressieve krachten in Libanon. Elke stap op weg naar de verraderlijke regeling

zal plannen bevatten en naar voren doen komen om toe te slaan tegen de verzetsbeweging. We weten allemaal, dat gedurende de Salzburg-besprekingen (Ford-Sadat-top) strijd plaats vond in Libanon om als rookgordijn te dienen om de ware bedoelingen en plannen van Salzburg te verbergen. Dat was het doel van de libanese reaktionaire krachten in deze eskalaties.
Wat hun aanvalsmethoden betreft wil ik het volgende naar voren brengen:
1.Het is essentieel, dat we allemaal weten, dat de verzetsbeweging, noch de progressieve krachten de vonk waren, die de gevechten en de incidenten hebben veroorzaakt. Al de gebeurtenissen, vanaf de gemene aanval op 13 april op de bus door de Phalangisten tot de huidige tonen duidelijk aan, dat het verzet en de progressieve krachten verdedigende posities ingenomen. Het zijn de reaktionaire krachten, die onvermijdelijk naar de wapens en naar het geweld grijpen, ondanks onze ernstige wens om elke strijd aan de rand, een strijd, die op de tweede plaats komt, te vermijden om zo in staat te zijn ons bezig te houden met onze hoofdstrijd - de strijd tegen de imperialistisch-reaktionaire regeling. Het is nodig om er op te wijzen, dat we onze handen niet gebonden zullen houden ten aanzien van deze aanvallen. Na vermoeden te hebben deze incidenten te doen onbranden, is het onze plicht en ons recht elke slag te beantwoorden met een zelfde, maar dan sterkere tegenaktie.
2.We zijn van mening, dat de progressieve beweging in Libanon de kracht is, die in de eerste plaats verantwoordelijk is om tegen deze plannen in te gaan. Onze taak is hen steun te geven en met hen een verbond aan te gaan.....
Tenslotte moeten we waken voor enige verandering of afwijking van het karakter van de strijd. Het enige wapen, dat de reaktionairen bezitten is de omvorming van deze strijd in een religieuze. De niet-religieuze samenstelling van zowel de verzetsbeweging als de progressieve krachten roept een halt toe aan de afleidingstaktiek van de reaktionairen en brengt de nationale en klasseaard van deze strijd naar voren.

VRAAG:
Dr Habash, waarom trok u uw lidmaatschap in van het uitvoerend komite van de PLO en wilt u daar terugkeren? Verwacht u in de tweede plaats, dat Syrie bilaterale onderhandelingen zal gaan voeren?
ANTWOORD:
Ons terugtrekken was gebaseerd op de overtuiging, dat tenzij de PLO in bizonderheden een duidelijke houding naar buiten brengt ten aanzien van de huidige gebeurtenissen in het arabische gebied, het niet in staat zou zijn de palestijnse en arabische massa's te mobiliseren en te organiseren.
Verder waren we bang, dat de PLO zichzelf tengevolge van een zekere samenloop van omstandigheden zou toestaan partij te worden in de onderhandelingen met Israel en deel van de voorgestelde regeling. Daarboven is het te vanzelfsprekend en kristalhelder, dat elke regeling binnen het huidige kader en binnen het bestaande evenwicht van krachten alleen maar kan resulteren in de konsolidatie van de israelische aanwezigheid. Dat betekent bovendien een versterking van de imperialistische positie in het gebied, wat resulteert in verdere aanvallen op de arabische bevrijdingsbeweging. Of we wel of niet terugkeren in de PLO - en dat zouden we oprecht willen om te strijden als een verenigde palestijnse bevrijdingsbeweging - hangt er van af of de zaken duidelijk gemaakt zijn of niet.

Als de leiding van de PLO naar Genève wenst te gaan om te verklaren, dat zij het gehele palestijnse volk vertegenwoordigt, kunnen we haar dat voorrecht om er zo'n mening er op na te houden, niet toestaan. We zullen doorgaan te strijden om niet een eenheid te smeden, die ons naar Genève zal leiden, maar integendeel om de noodzakelijke eenheid te smeden voor de voortzetting van de gewapende strijd tegen Israel en voor de bevrijding van ons thuisland, gewapend met en vertrouwend op een politieke en militaire strategie en niet gebaseerd op een onderhandelingsstrategie.
Wat betreft Syrie zou ik willen zeggen, dat de arabische massa's zorgvuldig toekijken en wachten op de syrische houding en het programma, dat ze zal aannemen. Het syrische regiem is in een positie om de historische kans te grijpen de arabische massa's, alle arabische massa's, te leiden.
Als het syrische regiem echter de steun van het volk wil om een zelfde lijn te volgen als Sadat, dan is er niemand bereid voor deze steun te zorgen. Laat Syrie zeggen : "We hebben niets te maken met Kissinger, noch willen we hem ooit weer naar Damaskus laten komen" Laat Syrie dan ook nog verklaren: "We hebben ons teruggetrokken uit de onderhandelingen en uit Genève. We hebben deze koers twee jaar lang gevolgd en het is nutteloos gebleken. We zullen nu een koers volgen van strijd en oorlog, een koers, die berust op de massa's, die we dan ook zullen bewapenen. We zijn bereid de massa's te leiden in de werkelijke strijd". In dat geval zal niet alleen de PFLP, maar zullen alle arabische massa's zo'n syrische leiding volgen. Het syrische regiem staat op een nieuwe kruising en de komende maanden zullen duidelijk maken welke weg ze zal nemen. Als het de bedoeling van de oppositie van het syrische tegen het egyptische regiem is om na een tijdje deel uit te maken van de regeling, dan zullen de massa's het syrische regiem vervloeken, zoals ze ook al Sadat hebben vervloekt. Als het echter geleerd heeft van de ervaring van de afgelopen twee jaar, dan moet het zijn houding herzien en opnieuw beschouwen om zich terug te trekken uit de gang van zaken bij de regeling. Dan zal het de leiding nemen van de historische missie in de komende jaren. Tenslotte zullen we ons lot niet laten bepalen door de wil van de syrische of palestijnse leiders. We hebben deze opvattingen en programma's al naar voren gebracht bij de syrische, palestijnse en arabische massa's.

VRAAG:
Is het waar, dat er een uitnodiging is van de kant van Arafat voor een dialoog ? Zo ja, wat is dan uw positie?
ANTWOORD:
Kortgezegd is er niet zo'n direkt kontakt geweest. Bepaalde palestijnse persoonlijkheden, die met ons in kontakt zijn geweest, hebben ons echter gemeld, dat zo'n idee naar voren is gebracht in diskussies, die ze hebben gevoerd met de leiding van de PLO. Ook heeft de laatste vergadering van de Palestijnse Centrale Raad tot de hernieuwing van de dialoog opgeroepen.
Onze positie is kristalhelder. Het afgelopen jaar hebben we een strijd aangegaan, die we nooit kunnen vergeten. Nu hebben we de kans onze dierbare broeder en kameraad Abou Ammar ons standpunt duidelijk te kunnen vertellen.
Wij zijn niet bereid het eens te zijn met "elk programma", een minimaal en algemmen programma, dat ook goedgekeurd kan worden door prins Fahad en Sadat en dat wij niet kunnen begrijpen. Wij zijn op zo'n programma niet voorbereid. Er bestaat een regeling, waar

we wel of niet deel van uitmaken. In het laatste geval stellen we ons er tegen op.
Laat de PLO verklaren, dat het zich terug zal trekken en buiten de regeling zal blijven en wij zijn bereid tot de bovengenoemde ontmoeting en dialoog. Ik zou er graag ook de nadruk op willen leggen, dat we ernstig en gretig hopen op zo'n ontwikkeling...en in de komende maanden zullen we ijverig en ingespannen strijden om tot zo'n positie te komen.

VRAAG:
U heeft naar voren gebracht, dat er geen mogelijkheid is om een patriottische regeling te verkrijgen in de huidige fase. Zou dit er op wijzen, dat er in de toekomst wel zo'n regeling met de vijand zou kunnen plaats vinden?
ANTWOORD:
Het is absoluut zeker, dat er geen enkele mogelijkheid is op een regeling met de israëlisch-zionistische vijand. Ons verbond in de toekomst zal plaats vinden met de revolutionaire-antizionistische krachten in Israel, die willen werken aan de negatie van de israelische eenheid en de vestiging van een demokratische staat.
We kunnen nooit een patriottische regeling bereiken door onderhandelingen met Rabin, Dayan, Golda Meir of de zionistische leiding.

september 1975

****

PFLP-BULLETIN

korrespondentie aan:
International Relations Committee of PFLP
c/o Al-Hadaf P.O.Box 212 Beirut Libanon

Betaling: $5 aan Al-Hadaf
****

DE HUIDIGE TOESTAND EN DE TAKEN VAN DE PROGRESSIEVE KRACHTEN.

"Binnen de grenzen van dit gebied heeft een zich ontwikkelende
"vorm van politieke autoriteit zich zonder onderbreking gehand-
"haafd van het begin van de 17e eeuw tot nu toe en dit geeft
"Libanon een te onderscheiden en afzonderlijke identiteit."

"Onder de emiers en sjeiks was verschil in godsdienst geen obsta-
"kel tot nauwe samenwerking.......Allen behoorden tot hetzelfde
"politieke sisteem en feodale chefs van verschillende godsdiensten
"en sekten spraken elkaar formeel aan als broeders of als neven."
(K.S.Salibi:Moderne geschiedenis van Libanon)

Het is duidelijk geworden, dat het probleem in Libanon een klasse-probleem is. De reaktionaire krachten, ondersteund door de reaktionaire arabische regiems en het imperialisme, proberen twee doeleinden te bereiken:

1. Een slag toe te brengen aan de palestijnse verzetsbeweging om die te verzwakken en om die te dwingen tot de voorgestelde regeling als een erg zwakke partner.
2. Een slag toe te brengen aan de libanese massabeweging en hun strijd voor sociale en politieke hervormingen in de kiem te smoren.

Deze twee doeleinden vullen elkaar aan en het ene kan niet bereikt worden zonder het andere, omdat de palestijnse verzetsbeweging en de libanese nationale en progressieve krachten met elkaar verbonden zijn. Vandaar dat hun direkte toekomst een en dezelfde is. In het vroege begin van de gevechten waren de palestijnse militia-strijdkrachten de overheersende krachten aan de progressieve kant. Dit is veranderd en de palestijnse krachten spelen nu een ondersteunende rol, speciaal in de gebieden rond de kampen.
Naarmate de strijd zich ontwikkelde nam het zijn natuurlijke en juiste vormen aan. Het werd duidelijk, dat het een strijd was tussen de onderdrukte klassen en de reaktionaire bourgeois krachten. Hoewel er binnen de rangen van de progressieve krachten een overheersende moslimmeerderheid is, moet dit niet de indruk geven, dat het konflikt een religieus konflikt is, zoals de bourgeois krachten probeerden aan te tonen. Twee recente gebeurtenissen bewezen, dat de progressieve krachten - of het nu moslims zijn of christenen - niet buiten de strijd kunnen blijven en dat ze hun strijd tegen hun klassevijanden door zullen voeren ongeacht hun godsdienst en ongeacht op welke plaats deze klassevijanden aanwezig zijn. En we kunnen ook zeggen, dat de rechtse krachten ongeacht hun godsdienst handelen overeenkomstig hun klassebanden.
Vorige maand waren er wijdverbreide gevechten in het gebied van Koura, dat helemaal christelijk is. Deze strijd ontstond als gevolg van de provokatie van rechtse tegen linkse krachten. Een ander voorbeeld is de positie van de bourgeois-moslimleiders, die openlijk naar voren kwamen tegen de linkse krachten om zo te voldoen aan de verlangens van hun klasse, waardoor ze duidelijk overgingen naar het kamp van de arabische reaktie. Saeb Salam, een van deze moslimleiders, dwong enkele religieze moslimleiders ertoe, de kommunisten en het kommunisme aan te vallen. Dit vond plaats, nadat Salam Saoesi-Arabie had bezocht, dat centrum van de arabische reaktie, daar gesproken had met regeringsfunktionarissen en vervolgens "enige financiele hulp" had ontvangen om meer huurlingen in dienst te nemen. Maar het krachtige antwoord van de massa's en de linkse partijen dwong Salam zijn mond dicht te houden.

De twee citaten aan het begin van dit artikel omschrijven de Libanese toestand het beste. Hoewel het een zeer speciaal land is ontkomt het niet aan de algemene maatschappelijke klassenanalise.Zoals het tweede citaat aantoont, waren er altijd uitstekende relaties tussen de hogere klassen, zelfs gedurende de meest bloedige dagen met religieuze strijd in Libanon. Deze twee kenmerken van Libanon geven naar onze mening de volgende grove verdeling van de politieke groepen:

1.De christelijke reaktionaire fascistische krachten. Deze zijn religieus van aard en ze vertegenwoordigen dat deel van de maatschappij,dat het meeste voordeel heeft van het huidige sisteem. Ze worden vertegenwoordigd door de Phalangistische Partij, de Nationale Liberale Partij van Cameel Chamoun (president van 1952-1958,het Front van de Bewakers van de Ceders (Libanon is het land van de ceders) en andere kleinere groepen.Op dit ogenblik is de hoofdeigenschap van deze krachten,dat ze optreden als de "ongeregelde troepen",die tegen de progressieve krachten vechten.

2.De christelijke liberale krachten. Deze accepteren het religieuze stelsel, maar zouden graag in Libanon een geleidelijke verandering zien,die het sisteem zal veranderen door middel van de parlementaire bourgeois-methode.Ze weigeren aan de huidige strijd mee te doen en worden het beste vertegenwoordigd door het Nationale Blok van Raymond Edde.

3.De reaktionaire moslimkrachten.Ook religieus van aard en ook zij hebben voordeel van het huidige sisteem,maar minder dan de eerste groep.Ze worden vertegenwoordigd door de traditionele moslimleiders onder de huidige eerste minister Rashid Karame en andere vroegere eerste ministers.Hun verbond van dit ogenblik met de progressieve beweging was het resultaat van de pogingen het militaire kabinet,dat een korte periode na het begin van de gevechten bestond,ten val te brengen. Ze zijn tegen elke radikale verandering,maar zijn er bang voor de steun te verliezen van de gewone moslims,die hun voornaamste steun zijn bij verkiezingen.

4.De traditionele patriottische krachten, die een onderdeel zijn van het regiem en die een verandering eisen van de belangrijkste instituties en de grondwet om Libanon te veranderen in een moderne niet-godsdienstige staat.Deze partijen,die al tientallen jaren bestaan,zijn nooit in staat geweest de massa's te mobiliseren of het noodzakelijke programma op te stellen, dat hen er toe zou brengen zich achter de noodzakelijke minimumeisen van de massa's op te stellen.

5.De radikale linkse partijen.Deze zijn betrekkelijk nieuw en nemen duidelijk stand tegen het regiem en ze geloven,dat revolutionair geweld de enige methode is om een radikale verandering te bereiken in de maatschappij.Zij willen een nationaal demokratisch regiem instellen in plaats van het nu bestaande reaktionaire. Onder deze krachten is de Arabische Socialistische Aktie Partij van Libanon (ASAP)

De taktiek van de strijd is tot nu toe de volgende geweest:

A.De strijd kende korte periodes gevolgd door een staakt-het-vuren van nog kortere duur.Dit was voordelig voor de reaktionaire krachten,zowel op het politieke als het militaire vlak.Militair gezien konden zij hun slagkracht verbeteren in die gebieden waar ze bedreigd werden door wapens te brengen naar gebieden,waar ze van hun voorraden waren afgesneden.Politiek probeerden ze enkele onmiddellijke doeleinden te bereiken, zoals het neutraliseren van

bepaalde krachten. Het beste voorbeeld hiervan is de terugtrekking van de PLO-militia van Yasser Arafat uit het gebied van Chiah afgelopen juni, waardoor het Afwijzingsfront,waartoe de PFLP behoort, en de libanese revolutionaire krachten alleen moesten vechten tegen de Phalangisten. Tot de rechtse politiek behoort ook, dat ze proberen aan te tonen,dat ze goed kunnen omgaan met bepaalde progressieve arabische regiems, De laatste uitnodiging van het syrische regiem aan Pierre Gemayel,de leider van de Phalangistische Partij, is gericht op het doorbreken van de isolatie van de Phalangisten,waarin ze gekomen waren na hun moordpartij afgelopen maart op de bus.

B. De strijd breidde zich van het ene gebied uit naar het andere - van Beirut naar Tripoli en naar de andere kleinere steden en dorpen,waar belangrijke krachten zijn van de twee kanten.Het begin van de strijd in elk gebied werd veroorzaakt door een provokatie van de kant van de rechtse krachten door moordpartijen uitgevoerd op burgers - gewoonlijk alleen maar omdat dat moslims waren. Ze hopen er op,dat de andere kant dezelfde middelen gaat gebruiken omdat dan de aard van de strijd in Libanon verdraaid wordt.

C. Eskalatie van terroristische en fascistische daden om een chaos te veroorzaken,die voor een groot deel van de maatschappij aanleiding zou kunnen zijn om het ingrijpen van het libanese leger te accepteren uit naam van het "verzekeren van de wet, de rust en de orde en de bescherming van de gewone burger".

D. De poging het konflikt in Libanon te arabiseren.Deze poging heeft tot nu toe gefaald.Toen de ministers van buitenlandse zaken van de arabische landen bij elkaar kwamen om de zaak te bediskussieren konden ze geen objektieve oplossing bereiken, omdat Libie,Syrie en de PLO de vergadering boykotten. Dit werd gevolgd door pogingen het libanese konflikt te internationaliseren.Er waren en er zijn nog steeds pogingen de zaak bij de Verenigde Naties aanhangig te maken onder de valse voorwendselen,dat er een "buitenlandse interventie" zou zijn.Andere pogingen bestonden in de "uitnodiging" aan een franse presidentiele afgezant, de vroegere eerste minister Maurice Couve de Murville.

E. Het beste waar de reaktionaire krachten op hoopten,was een "oplossing" als die van 1958, die de titel had : "niet bedwongen, niet overwonnen". Dit was het gevolg van het kompromis,dat toen geaccepteerd werd door de traditionele leiders.Dit is in feite niets anders dan de zaak regelen langs de lijnen van de "stammenverhouding" en verraadt zo de eisen van de massa's, maar dit is precies wat de rechterzijde - zowel de christenen als de moslims - hopen te bereiken. Zo houden ze hun sisteem in stand,het sisteem van de bourgeois-klasse.

F. De eskalatie van de aanvallen tegen één groep binnen de nationale beweging of binnen de verzetsbeweging in de hoop,deze bewegingen op te splitsen door de andere kant te prijzen en door het aanbieden van enige overeenkomsten ten aanzien van de samenleving in de toekomst.Deze pogingen hebben tot nu toe gefaald,maar het gevaar bestaat nog steeds.In het verleden heeft de PLO een memorandum naar voren gebracht bij de Dialoogkommissie, dat zei, dat de PLO niet betrokken is bij het konflikt en dat het de overeenkomsten met de officiele libanese autoriteiten respekteert en daar naar handelt. Dat kan betekenen, dat de PLO geen deel wil uitmaken van enig konflikt,dat in tegenspraak is met de bestaande overeenkomsten van de verzetsbeweging met de libanese autoriteiten.Een ander voorbeeld is het interview van de New York Times met Nayef Hawatmeh,de leider van het Demokratisch Front voor de

Bevrijding van Palestina (DFLP) Hij zei, dat de rol van het palestijnse verzet in Libanon gediend is met de bescherming van de palestijnse revolutie en de palestijnse aanwezigheid in Libanon. En niets over de libanese progressieve beweging. We hopen, dat wat geschreven is, niet echt in de praktijk zal worden toegepast - hoewel we ons blijven verzetten tegen de sluwe methode, die niet openhartig en duidelijk is tegenover de massa's of de nieuwsmedia en we veroordelen dat dan ook.

Toen de rechterzijde de zware verliezen, die ze tijdens de laatste gevechten leed, begon te voelen, werd een volgend staakt-het-vuren voorbereid. Maar net als de vorige keren, wordt niet verwacht, dat dit staakt-het-vuren lang zal duren. De verliezen aan de rechterzijde veroorzaakten grote verwarring bij de president van Libanon, Suleiman Franjieh, en dwongen hem naar buiten te komen met de meest duidelijke en meest direkte aanval op de linkse krachten. Dat liet weinig ruimte over om zich af te vragen waar het regiem in werkelijkheid staat en aan wiens kant de "speciale eenheden" van het leger gevochten hebben. Franjieh zei:
"Ik vraag me af, of we een onderscheid kunnen maken tussen de manier "waarop het zionisme handelt en waarop links handelt - ik merk op, "dat ze fellow-travellers zijn, zelfs al is hun doel verschillend."
De president heeft volgens de grondwet niet het recht een politiek standpunt in te nemen of politieke beslissingen te nemen. Toen Franjieh zijn bevooroordeelde positie innam achter de isolationistische fascistische reaktionaire krachten, liet hij weinig of geen ruimte om een politieke oplossing te bereiken zolang hij president is. Dit doet ons geloven, dat de strijd door zal gaan, tenminste zo lang, totdat een nieuwe president gekozen kan worden.

In de huidige toestand moet de taak van de progressieve krachten zijn:

1. Nadruk leggen op het klassekarakter van de strijd - met andere woorden, duidelijk maken, dat het een strijd is van de libanese massa's tegen de monopolistische comprador en de kapitalistische klassen. Dus moet elk staakt-het-vuren gevolgd worden door een sterke eskalatie van de politieke strijd om de eisen van de massa's op het politieke, sociale en ekonomische vlak te verwezenlijken.
2. Strijden voor de eenwording van de patriottische en de progressieve krachten. Dit kan alleen maar bereikt worden nadat alle partijen en organisaties hun standpunt duidelijk hebben gemaakt, daarbij uitgaande van de huidige ontwikkelingen en waarbij voorgoed de politiek van illusoir denken opgegeven moet zijn, het denken, dat er hervormingen bewerkstelligd kunnen worden binnen de bestaande instituties van het regiem.
3. Samenwerken met het palestijnse verzet. Afwijzen van elke kracht die de rol hoopt te spelen van politieman over de nationale beweging.
4. Verkrijgen van steun van de arabische massa's en van de patriottische regiems. Het is een strijd van de libanese massa's en de Palestijnen op het libanese grondgebied. Maar deze strijd is een onderdeel van de strijd van de arabische massa's tegen alle overeenkomsten, die er op gericht zijn om alle progressieve arabische krachten te vernietigen.

december 1975